

7. Вложения

7.1 Оригинал произведения «Проснуться в Сибуя»

Anna Cima

Probudím se na Šibuji

román

svym panelákovým bytě na Pankráci. Fakt mystickéj zážitek. Tak zaprvý bys měla vidět ty zoufalce, co tam přišli. Zkrachovalej podnikatel, matka v domácnosti se čtyřma dětma, prodavačka z trafiky a já s matkou. Všichni se těšili, že až podstoupí iniciační rituál, tak se jim jako zázrakem začne dařit. Že uvidí pravdu daleko zřetelněji než obyčejní lidé.

Pro iniciační rituál měla ta Nováková vyhrazenej celej jeden pokoj. Trochu připomínal máminu věštírnu. Na jedný zdi byl pověšenej obraz Ježíše, na další visel Buddha a na třetí nějaký africký božstvo. Měli jsme si sednout k tý zdi, která nám byla duševně nejbliž. Pak jsme zavřeli oči a Nováková asi tři čtvrtě hodiny funěla v rohu, odkud na nás údajně vysílala energii.“

„A vidíš od tý doby pravdu ostřeji?“

„Pochopila jsem, jak jsou tyhle věci zbytečný a jak to blbne lidi.“

„Tak vidíš, aspoň k něčemu to bylo, ne?“

4.

Naši jsou pořád spolu. Jsem asi v celým širým okolí jedinej člověk, jehož rodiče se nerozvedli. První vlna rozvodů rodičů zasáhla naši generaci tak ve druhý třídě. Moje sestra, která tehdy chodila ještě do školky, si takhle jednou o víkend u jídelního stolu, když se najednou mimoděk zeptala otce: „Tati, kdy se s mámou rozvedete?“

Otec, kterej zrovna vařil večeři, zůstal s obracečkou v ruce nechápavě stát uprostřed kuchyně.

„Co to říkáš, broučku? Proč bychom se měli rozvádět?“

„Já jen že rodiče ostatních už jsou všichni rozvedený a jenom vy pořád ne. Tak mě zajímá, kdy to přijde,“ kreslila si sestra nevzrušeně dál. Myslela si, že rozvod je běžná součást rodinnýho života, a cítila se mezi ostatníma dětma znevýhodněná, protože naši byli ještě pořád spolu. Taky na sebe nekřičeli, nedělali scény a bydleli pořád ve společným domě. Sestra nedokázala pochopit, jak je možný, že rodiče Anetky, Majdy a Karlíka všechny tyhle věci už dělají, zatímco naši se k tomu ještě nedopracovali.

Největší zásluhu na tom, že se naši nerozvedli, má máma, která dokonale ovládá zásadu, kterou se v minulém století řídily japonské manželky, a to *nutnost vytrvat*. Nemyslím si, že je úplně správný, aby manželka vždycky všechno vytrpěla, ale mámina schopnost vytrvat bezpochyby podepřela vztah s otcem, takže se nerozpadl.

Můj otec sice není buddhistický mnich na Srí Lance, ale v poslední době vede téměř mnišské život, věčně se zavírá ve své pracovně, odkud vylejzá jenom na večeri. Mám pocit, že ho skoro nezajímá, co dělají lidi kolem něj. Tak třeba moje psaní je mu úplně fuk. Ještě před pár lety mě občas zastavil a zeptal se, co čtu a jak se mi to líbí, nebo jestli mu nepřechtu kousek z toho, co zrovna píšu. Ale poslední dobou už se mě neptá na nic. Nezajímá ho ani, co dělá máma v práci anebo jak jde sestře škola. Pořád pracuje a čte a na nás už mu nezbyvá energie. Pozorovat ho je smutný. Ale stále si říkám, že je to lepší, než kdyby byl na Srí Lance.

Máma mě v psaní podporuje. Akorát mi pořád říká: „Mně se nejvíc líbilo, jak jsi tehdy psala o naší babičce. Proč zase nenapišeš něco o babičce?“ Jenomže já si myslím, že autor se má vyvíjet. A o babičkách už toho bylo napsáno tolik, že další Babičku česká literatura nepotřebuje.

5.

Moje druhá kamarádka se jmenuje Mačiko Kawakamiová a pochází z Jokohamy.

„Menuju se Mačiko. Ráda jím kravaty.“

„Cože?“ nechápu.

„Mošský kravaty. Kravaty, co žijó v moži,“ vysvětluje.

Mhouřím oči a přemýšlím.

„Myslíš krevety?“

„Jó, kurevety, sem spletla. Mám po krk,“ naznačí Mačiko rukou, že je vyřízená.

Na rozdíl od Kristýny je na první pohled nenápadná, nekřičí a vypadá, že ji každou chvíli odfoukne vítr. Teprve když si s ní člověk sedne v hospodě, pochopí, jak moc se tahle holka liší od všech stereotypních Japonek, co si objednávají horkou čokoládu, hovoří tiše a zakrývají si pusy, když se smějou.

si začaly prohlížet jeho nahý tělo. Rodiče při tomhle posvátným rituálu samozřejmě nesměli být doma.

„Ty jo, ten je hezkej!“

Toširó nás obdařil vyčítavým pohledem.

„A vůbec nemá tak chlupatý prsa jako náš táta!“

„Japonci nejsou tak chlupatý.“

Zdálo se mi, že se Mifune červená. Ale nebylo to možný. Vždyť to byl černobílý film.

„Mně se líbí,“ zamyslela se sestra, „jak má takovej nakrčený nos, když se mračí. A vůbec,“ natáhla se ještě blíž k televizi, „má fakt pěkný oči.“

„To má,“ souhlasila jsem, „škoda, že takový Japonci nežijou v Česku.“

„Šla bys do něj?“ zeptala se sestra.

„Do Toška? Si piš.“

Prohlížely jsme si červenajícího se Mifuncho tak zblízka, jak to jen šlo. Jenomže on potom sáhl do kapsy a vytáhl z ní dálkový ovládání. Namířil na nás a zmáčknul „play“. Asi už nemohl vydržet, jak na něj nestoudně zíráme, a ještě to hlasitě komentujeme. Film se zase rozběhl. Vyměnily jsme si se sestrou nespokojené pohledy.

„Ukaž,“ vytrhla mi sestra dálkový ovládání z ruky a přetočila scénu znovu na začátek, „teď si ho pauznu já.“

12.

V šestnácti jsem si poprvý a naposledy v životě dala inzerát. Chtěla jsem si najít japonskýho kamaráda nebo kamarádku. Bylo to tehdy fakt nevinný. Japonsky jsem neuměla ani kváknout, ale anglicky už jsem se dorozuměla slušně. Ozval se mi nějaký Satoru. Bydlel v Plzni a byl o dost starší než já.

Nutno přiznat, že mi přišel podezřelej už od začátku. Ale nemohla jsem přece zahodit příležitost. Tak jsem si s ním dala schůzku na Zličíně v obchodáku. Říkala jsem si, že tam bude plno lidí, a kdyby se nedejbože začalo něco dít, zakřičím a někdo určitě zakročí. Když jsem dorazila na místo schůzky, Satoru už tam byl. Na první pohled vypadal obyčejně. Trochu jsem se uklidnila.

„Hele,“ řekla jsem mu hnedka z kraje, „já hledám jenom kamaráda, jasný?“

„Jasný,“ přitakal. Objednali jsme si kafe.

„Kolik ti je?“ zeptal se mě.

„Šestnáct. A tobě?“

„Třicet.“

Zjištění, že můj potenciální kamarád je o čtrnáct let starší než já, mě poněkud vyvedlo z míry. Zapíchla jsem pohled do kafe před sebou. O čem si s ním mám povídat? O čem se baví třicetiletí muži? Ale ještě než jsem stihla zahájit konverzaci nějakou vhodnou otázkou, Satoru mě předběhl.

„Můžu na tebe sahat?“ zeptal se mě.

„Cože?“ vytrčela jsem oči. To teda bylo rychlý. „Nemůžeš,“ zavrtěla jsem rychle hlavou, „já fakt hledám jenom kamaráda.“

Sledovala jsem, jak se jeho ruka plíží po stole k mému kafi.

„Myslím to vážně,“ řekla jsem mu, „nech toho, nebo půjdu domů!“

Satoru se zatvářil jako nakopnutý pes. Potom ruku stáhnul zpátky ke svému hrnku. Ulevilo se mi. Tak tohleto jsme si vyjasnili. Teď je potřeba zapříst konverzaci.

„Co děláš za práci?“ zeptala jsem se ho.

„Dělám v japonské firmě, co vyrábí televize. A ty?“

„Jsem ve druháku na gymplu.“

Ruka už se zase plížila po stole.

„Vážně tě nemůžu ani chytit za ruku? Moc bych si to přál.“

„Ne!“

„Jsem moc osamělý...“

Nemělo to cenu. Nechala jsem si přinést účet a vydala se domů. Jenomže v tom mě Satoru popadl za zápěstí a táhl mě obchodákem na opačnou stranu, než jsem měla namířeno.

„Pusť mě!“

„Neboj, chci ti jenom něco ukázat!“ vlekl mě chodbou dál.

„Ale já nic vidět nechci!“

„Jenom se neboj a pojď.“

Co mi proboha chce ukazovat? Vážně jsem zvažovala, že začnu řvát o pomoc, když mě Satoru konečně pustil.

Stáli jsme před obchodem s elektronikou. Vůbec jsem nechápala, co se děje.

„Pojď!“ řekl mi a vyrazil směrem k televizím. Zkoprněle jsem ho následovala. Prošli jsme kolem vysavačů, holicích strojků a rádií. Dorazili jsme k plazmovejm televizím.

„Hezký,“ řekla jsem. Ale Satoru mi nechtěl ukázat televize. Donutil mě obejít regály zezadu, takže jsme koukali na hromadu kabelů a tlačítek, který čouhaly ze zadků obrazovek. Necháपavě jsem na to civěla. Vůbec mi nedocházelo, o co tady jde. Pak se Satoru naklonil k nejbližší televizi a ukázal prstem na čárový kód nalepený pod výstupem nejtlustšího kabelu.

Nahnula jsem se trochu blíž. Na malý nálepce tady stálo: „*Zkontroloval Satoru Tanaka.*“

„To jsem zkontroloval já,“ pronesl Satoru a hrdě vypnul hrud. Potom mi vlepil pusou. Ani jsem nestihla nic namítnout. Zůstala jsem opařeně stát ve změti kabelů. Tak mě políbil úplně cizí Japonec. Obchodákem se táhle linula píseň *Love Is In the Air*.

V prváku na vejšce jsem se s tímhle zážitkem svěčila spolužačce. Ani nemrkla, vytáhla mobil a cosi na něm chvíli mačkala. Potom mi přístroj strčila před obličej.

„Byl to tenhle?“ zeptala se suše.

Evidentně jsem nebyla jediná, koho se Satoru pokusil omráčit televizí.

13.

Ve druháku na gymplu mě naši přistihli, jak se snažím sníst jogurt hůlkama. Pochopili, že na tohle už jsou krátcí (otec mi doporučil všechny japonský filmy, co znal, a dál už si nevěděl rady), a tak mě svěřili do laskavé péče jednoho postaršího japanologa.

Pan učitel měl malou pracovnu v centru Prahy, doslova obloženou knihama, úplně bílý vlasy a zářivě modrý oči. Takhle nějak jsem si v dětství představovala Ježíška. Za mlada to musel bejt nádhernej chlap. I teď to byl štramák. Usadil mě ke svému stolu na rozvrzanou dřevěnou židli. Stůl byl plnej počmáraných papírů, slovníků a knih.

1.

Je sobota v noci. Bezpečně vím jenom to, že je rok 2010 a já jsem v Tokiu. Do Japonska jsem přijela před měsícem spolu s kamarádkou Bárrou, abych se tu dozvěděla něco o zemi, která mě fascinuje už od čtrnácti.

Jdu úzkou ulicí mezi bary a restauracemi na Šibuji a připadám si divně. Všude kolem slyším japonštinu, který nerozumím. Zním jenom pár slovíček. To rozhodně nestačí k tomu, abych pochytala, co si říkají lidi kolem mě. Vzduchem sviští miliony hudebních znělek, každé bar, každá restaurace vyhrává svoji melodii. Na zemi sedí hloučky vysmátejších týpků a holek na dvoumetrových podpatcích. Slyším smích. Kam se člověk podívá, všude září holá kůže. Holčičí nohy v minisukních, odhalený ramena, břicha

a boky. Prázdný plechovky od piva na zemi. Ve vzduchu se mísí vůně parfémů, mořský soli a sójový omáčky. Kecnu si na obrubník. Naproti mně sedí dvě holky. Jedna zvrací a evidentně neví, kde je. Druhá se ji pokouší vytáhnout na nohy a komusi telefonuje. Nemám chuť jim pomáhat. Sama jsem v dobrý bryndě. Mám totiž pořádný okno.

Vytáhnu z kapsy mobil a zkusím zavolat Báře. Chvilku to vyzvání a potom se ozve pípnutí a spojení se přeruší. Přemýšlím, kdy jsme se viděly naposledy. Kde jsem ji zanechala? Proč jsme se od sebe vůbec oddělovaly? Vždyť jsme doteď byly pořád spolu. I klíče od bytu pana Pepy, kde bydlíme, máme jenom jedny. Že bych se opila v nějakým baru? Blbost. Vždyť mi můj kluk, co zůstal v Praze, zakázal tady pít, abych ho náhodou v opilosti nepodvedla s nějakým Japoncem. Za celej pobyt jsem tu měla jen jednu plechovku piva, a když jsem mu to přiznala, ztropil přes skype hroznou scénu.

Zkousím znovu zavolat Báře. Ale mobil zase jenom zapípá a konec. Jak jsem se tu ocitla? Kde jsme to vlastně dneska byly? Dám si ruce na spánky a zamyslím se. Vůně sójový omáčky ve vzduchu mi proniká až do žaludku. Ale nemám hlad. Nemám ani žízeň. Kde jsem to jenom dneska byla? A jedla jsem vůbec něco?

Matně se mi vybavuje, jak jsme odpoledne seděly s Bárrou nedaleko odtud na lavičce u sochy psa Hačikó. Komentovaly jsme lidi kolem sebe, smály jsme se nějakému týpkovi s podivně namalovanejma očima a jedly jsme *onigiri*. Přála jsem si, abych se nemusela vrátit domů. Abych tady mohla zůstat a ještě něco tu zažít. Od té doby nic. Černo a tma. Možná mě Bára zoufale hledá. Anebo se vrátila domů a čeká, až přijdu. Až se objevím, určitě mě sprdne, kde jsem se to toulala. Vstanu a opráším si zadek. Metro už v tuhle hodinu nejezdí, musím pěšky. Cestu do bytu pana Pepy si naštěstí pamatuju. Bydlí na Komabě, to není tak daleko, dá se tam dojít pěšky.

2.

Vydám se na Komabu, ale než se naděju, jsem zpátky na Šibuji. Asi jsem po cestě špatně zahnula. Že bych přeci jenom byla opilá? Zvláštní, nohy se mi vůbec nemotají. I v hlavě mám jasno, jako kdybych se zrovna probudila z hodně dlouhého spánku. Nechápatě zírám na sochu Hačikó před sebou. Kousek ode mě se opíjí banda salarymanů v oblecích. Týpci se smějou, kouří a snaží se nacpat svého namol ožralého kolegu do skříňky na zavazadla.

Rozhlídnou se. Přes den se tu pohybují stovky lidí, ale v noci je křižovatka na Šibuji liduprázdná. Zase se vydám na Komabu. Jenomže po chvilce chůze skončím před sochou psa Hačikó, kde jsme se s Bárrou odpoledne rozloučily. Do háje, to jsem tak nemožná, že ani netrefím domů? Vždyť jsem tuhle cestu absolvovala už nejmíň patnáctkrát. Zkusím Báře znovu zavolat, ale ani teď nejsem úspěšná. Snad si o mě nedělá starosti. Japonsko je bezpečná země, doufám, že si šla lehnout a zbytečně nevyšiluje.

Posadím se na obrubník a začnu hledat krabičku cigaret. Ale nemůžu ji najít, asi jsem ji vytrousila po cestě. Nemám u sebe ani žádný peníze. Jenom pas zasunutej ve vnitřní kapse džínový bundy. Otevřu ho a podívám se na svoji fotku na přední stránce. Jana Kupková, sedmnáct let. Vypadám příšerně. Ten chlap, co mě fotil, byl úplnej idiot, celou dobu mi čuměl na prsa. Proto jsem se na něj tak mračila, takže teď na fotce vypadám jako vrah. Posadím se na lavičku naproti soše Hačikó. Dnes bylo horko, dřevo je vyhřátý. Nebe nad Tokiem je žlutý, hvězdy nejsou vidět. Kdyby vidět byly, asi by vypadaly jinak než hvězdy nad Prahou.

Líbí se mi tu. Chtěla bych tu zůstat na věky, vůbec se nechci vrátit do Česka. Je mi jasný, že až se vrátím, budu se muset rozejít se svým klukem. Hrozně mě omezuje. Došlo mi to až tady. Každý den mi telefonuje, kontroluje mě jako malou a vůbec mi nevěří. S takovymhle člověkem chodit nechci.

Zadívám se na sochu psa naproti sobě. Není moc pěkná. Připosraženéj bronzovej psík plemene Akita Inu. Japonci tady tu sochu postavili, protože je dojalo, jak sem kdysi

tenhle pes i po smrti svého pána každé den chodil a věrně tu na něj čekal. Mladí si tu dávají rande jako my v Praze pod koněm na Václaváku. Je to místo plný očekávání.

Po chvíli pozorování salarymanů naproti se zvednu a zase se pokusím dojít domů. Přestože je pozdě, nejsem vůbec unavená. Jdu, baráky se míhají, dobře tuhle cestu znám. Minu restauraci s rámenem, dvacet čtyři hodin denně fungující večerku, zmrzlináře (dělá čajovou a fazolovou zmrzlinu) a projdu kolem několika zavřenejch butíků. Zakrátko se dostanu k parku, projdu kolem a už budu kousek od nadchodu směrem na Komabu.

Jenomže zase vyjdu u sochy Hačikó.

3.

Nechápu, co se to děje. Nejsem zfetovaná? Ihned zavřím hlavou. V Japonsku je i blbá tráva přísně postihovaná. K drogám jsem se určitě nedostala. Dobrovolně bych si nic nedala. Nepila jsem, takže mi ani nikdo nemohl nic přimíchat do pití. Tak co jsem vlastně doteď dělala? Jak jsem se tu ocitla? Znovu, snad už po pátý, zavolám Báře. Nic. V mobilu to jen zapípá. Ještě jednou se vydám domů. A zase skončím u sochy věrně čekajícího Hačikó. Posadím se na lavičku. Teď začínám panikařit.

Štípnu se do ruky. Nebolí mě to. Štípnu se tak, až mi zmodrá kůže. Nebolí to. Nemám hlad, nemám ani žízeň a nejsem unavená. Jsem vůbec živá? Neumřela jsem? Nejsem duch? Proboha, nad jakejma pitomostma tady přemýšlím.

Znovu vstanu a vydám se domů. Nemám klíče, nemám peníze, mobil mi nefunguje, co budu jenom dělat? Vezmu to jinudy. Po hlavní třídě, kolem obchodů se suvenýry. Dojdu k obrovskému knihkupectví, projdu kolem něj, zahnu doleva, jdu, jdu, jdu. Minu restauraci, kde dělají *okonomijaki*, minu dvě sušárny, minu obří nákupní centrum s oblečením. Zahnu doleva, pár kroků, dostávám se k parku, brzy uvidím chrám. Zahnu doprava. A jsem u Hačikó.

Jsem tady uvězněná.

Posadím se na chodník před sochu a chytím si hlavu do dlaní. Co se to děje? Zdá se mi to? Ano! Musí to bejt